

нѣ хладния морски вѣтеръ досягалъ и коститѣ на човѣка, а пещеритѣ били изпълнени по отдавна.

Слѣдъ като изгрѣло слънцето, множеството налѣгало подъ неговия покривъ. По обѣдъ, всякой се събудилъ, искалъ да си хапне, нѣ нѣма какво. Злато се намирало почти въ всякого, обаче, никой необръщаль внимание на него и никой не даваль залагътъ си каквото и да му се предлагало. Благодарение на селянитѣ които по напредъ дошли съ колята си, докарали по малко брашно и тѣ раздавали на гладнитѣ по нѣкой залагъ.

Въ Каварна имало опасностъ отъ черкезитѣ, нѣ имало ядене и пиене въ голѣмо изобилие и дрѣмката ставала на мекка постилка. Тукъ обаче, такава опасностъ нѣмало, нѣ и хлѣбъ нѣмало, винце никъкъ, спането на гола земя подъ хладния вѣтеръ и други такива неприятности. Едни питатъ за мжжетѣ си, други за женитѣ си, трети за дѣцата си, дѣца за родители, тѣй като при брзото тръгване въ тъмнината отъ Каварна, единъ-други се изгубили.

Съпругата на Йордана Карамузовъ се намирала въ послѣднитѣ минути за добиването на първородното си дѣте. Постилки нѣма, покривки нѣма и мжжеть не се вижда. Тя ражда подъ една каруца на голата земя. Една отъ съсѣдкитѣ ѝ дала забрадката си, друга престилката си и дѣтето било завито. Въ това врѣме пристига и мжжеть ѝ, въ долната челюстъ раненъ, зхбитѣ му испадали, не може да говори и като се исправилъ до каруцата, кръвави сълзи ронилъ.

На третия день сутренъта, населението съзрѣло два парахода и като видѣло че приближаватъ къмъ Калето, всякото множество се стекло на брѣга и очаквало пристиганието имъ. Параходитѣ се спрели на около 30 метра отъ сушата, спуснали двѣ лодки въ които се накачили нѣколко души и излезнали по пжтеката която се скача въ самага среда съ една дървена сгълбичка. Тѣзи хора били: Гръцкия Варненски митрополитъ, Мютесарифина, трима консули и дваматрима отъ първенцитѣ варненски граждани. Митрополига съ приближаванието си до народа, казалъ: „Цравителството е извѣстно за вашето положение, затова испрати двата тѣзи парахода да ви занесжтъ въ Варна, гдѣто ще бждете запазени. . .“ Като свършилъ владикага думата си, мнозина отъ народа извикали: „Ний не отиваме другадъ! Ний искаме да си отидемъ по домоветѣ, а на правителството е всичко възможно, нека ни запази